

[C. F. Sørensen.]

muligt, en Grund, der vejer fuldt saa tungt, fuldt saa alvorligt. Det er den, at der sultes i denne By. Der sultes i Tusinder og atter Tusinder af Hjem. Der er Tusinder og atter Tusinder af Kvinder og Mænd, som Uge efter Uge med Længsel venter paa Arbejde. Vi kræver derfor Arbejde i den danske Arbejderklassens Navn. Regeringen har ved sin Politik med Støtte af det konservative Parti frataget store Dele af Befolkningen den Reserve, de tidligere havde i den ekstraordinære Arbejdsløshedsstøtte. Der er skabt en Situation i vort offentlige Liv, som, hvis der ikke var den Kultur, der er i vort Samfund, i vort Fædreland, hvis der ikke var det stærke Arbejderparti, der er, kunde faa de frygteligste Konsekvenser. Men vi kræver tillige, at Forslaget skal være mere end en Skueret. I det andet høje Ting udtalte det ærede Medlem Hr. Zahle, at Socialdemokratiet vilde blive snydt og narret i denne Sag. Det er min Opfattelse, at den højtærede Undervisningsministers Ord i hans Forelæggelsestale i Dag gav et klart og tydeligt og værdigt Svar paa denne Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Zahle. Vi hævder ogsaa som vor Opfattelse, at Forslaget ikke blot skal gennemføres i Rigsdagen, men at det ogsaa skal gennemføresovre paa den anden Side af Frederiksholms Kanal og gennemføres saa hurtigt som muligt. Arbejdet maa paabegyndes, naar Rigsdagens Forslag er vedtaget, saa snart som Tegninger, Overslag og Planer gør det menneskelig muligt. Vi tror ikke selv paa, at den offentlige Mening lader sig snyde og narre, og jeg siger den højtærede Undervisningsminister Tak for det tydelige og klare Svar, han har givet, i Haab om, at mange Aars Forhandlinger, mange Aars Arbejde nu vil naa deres Slutning til Ære for vort Land, til Gavn for vore Samlinger og til Hjælp og Støtte i en Krisesituation for mange Tusinde Hjem, der trænger haardt til den Støtte, som offentlig Virksomhed kan yde.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig og saa hurtig Fremme, som Forholdene tillader det.

Ellinger: Det er i disse Dage 40 Aar siden, Rigsdagen efter Forslag af Ministeriet begyndte at indkøbe Ejendomme i Stormgade til Udvidelse af Museet i Prinsens Palæ. Naar man den Gang skred til denne Foranstaltning, laa det ganske simpelt i, at de daværende Museumsautoriteter var absolut af den Anskuelse, at en Udvidelse af Samlingerne maatte ske paa denne histo-

riske Grund, maatte ske i Tilslutning til Prinsens Palæ. Og det var ikke Smaasummer, der i de nærmeste Aar derefter blev anvendt til Indkøb af Ejendomme. Det kunde derfor kun vække Forbavselse, at Rigsdagen, da Sagen faa Aar efter kom for her, stillede sig temmelig køligt overfor Tanken om at udvide Museet paa denne Grund, og en lignende Skæbne fik et Forslag, der blev stillet en halv Snes Aar senere.

Jeg for mit Vedkommende har nu altid ment, at det var det eneste rigtige Sted at udvide Museet. Der har i Rigsdagens Partier været meget forskellige Opfattelser af dette Spørgsmaal, men hvor jeg har kunnet gøre det, har jeg søgt at forhindre, at man gik saa langt bort fra Prinsens Palæ, at man ikke kunde vende tilbage dertil. Paa et vist Tidspunkt i den forløbne Periode kom man jo helt bort defra, idet den Kommission, som var nedsat i Aarene 1917—20, saa vidt jeg husker enstemmigt, indstillede, at man gik til Kastellet. Nu er man altsaa ved Drøftelsen af Spørgsmaalet alligevel naaet derhen, hvor man efter min Mening burde ende, og hvor man maaske ogsaa kunde være naaet hen noget tidligere, hvis man ikke var kommet paa mange forskellige Afveje. Om Museet bliver saa ideelt, som den højtærede Minister udtalte i sin Forelæggelsestale, nærer jeg nogen Tvivl om, men det staar for mig saaledes, at de gamle Museumsfolk har set rigtigt, naar de har ment, at her var det naturlige Udvidelsessted for Museet.

Man har fremført den Anke mod det Projekt, som forleden blev nedstemt i Folketinget, at det ikke gav nogen rigtig monumental Løsning af Spørgsmaalet. Jeg tillægger en monumental Løsning overordentlig stor Betydning, men paa den anden Side maa jeg hævde, at man ikke udelukkende kan lægge Vægten paa det monumentale, og naar man bygger paa i Forvejen ret indelukkede Grunde, kan man i alt Fald ikke med Billighed forlange, at en Museumsbygning skal være monumental til alle fire Sider. Og man kan ikke nægte, at ved Prinsens Palæ er Bygningen monumental. Nu er der imidlertid sket det, at man har faaet Socialdemokratiets Tilslutning ved at udvide den Plan, som blev forkastet, og nu er det altsaa ogsaa muligt at faa en monumental Façade i den anden Ende af Museet, hvad der er ønskeligt, vel egentlig mindre af Hensyn til Museet selv, der, som sagt, har en monumental Façade i Forvejen, men mere af Hensyn til, at Museet nu naar ud til en Hovedgade, og det er en naturlig Pligt for Staten, naar den opfører en saadan Byg-